

ОПАСНА ЗОНА

Посвећено мом џаџи, Миленџију Пуру Вуксановићу

Сумрак се спуштао над Лозаном. Заправо, био је то само доживљај једне улице што је клизила низбрдо, губећи се дуж процепа ка језеру. Већ у пет сати поподне, сви ресторани су били затворени. Ветар је дувао пасарелама као да прелази преко вршка стаклене боце. Био је то хук празнине која је водила до тзв. „опасне зоне“. Знак упозорења, видно истакнут с обе стране кратког пролаза, показивао је на индустријска постројења опкољена металним зидовима. Пешаци су пролазили поред низа трафо-станица са ознакама које су већ сутрадан, као некакви тајанствени логои, освануле на приватној авио-писти намењеној петочланој делегацији преговарача, као и припадницима безбедносних служби и неколицини чланова протокола.

Састанак с господином председником био је планиран за касно послеподне, након његовог гостовања на државном радију. Сусрет је био заказан, а потом и симулиран, месецима унапред, у летњој резиденцији угледног потпредседника компаније за производњу прецизне механике. Пошто су се довели до службеног улаза, зауставило их је униформисано лице, затраживши лична документа. У исто време, док је шеф обезбеђења, специјалним огледалима инсталираним на дугачкој дршци, детаљно прегледао возило, на коловозу се аутоматски, из самог асфалта, подигла мала хоризонтална рампа, што им је, попут сечива, препречила пут. Рутински преглед исправа и возила потрајао је десетак минута, а потом је уследило усмено упутство.

- Возићете се до првог скретања улево; тамо ћете угледати мали паркинг. Ту се зауставите, а све остало је наш посао.

Кренули су даље, путем што је водио кроз шуму. За неколико минута стигли су до усека за паркинг, где их је чекала елегантна лимузина. У највећој тишини, кретали су се кроз ловишта, уживајући у пропланцима по којима су искрсавали зечићи, срне и понека птица. На улазу у резиденцију, наишли су на блиндирана врата и две особе у црном, одевене као у луткарском позоришту. Ушли су тихо, готово на прстима, осећајући погледе скулптура из парка на потиљку. Убрзо затим, окончано је ново легитимисање, а онда и пролазак кроз рентгенску контролу, те остављање личних ствари на упражњеном пулту у предворју главне зграде. Испрва су осетили нестанак звука из простора којим су се кретали. Протокол је, највероватније, налагао пролазак кроз неколико глувих соба, где су се задржавали тек толико да поправе кравату или баце поглед на сатове и уметничке предмете што су се пресијавали изложени у витринама или у слободном дворанском простору. Шефица протокола их је дочекала на улазу у једну од сала за пријем.

На маленом екрану њеног лап-топа управо је био у току преглед различитих стилова руковања, фотографисања и распореда гостију у кабинету. Председничка личност

је требало да седи сама у фотељи десно од позлаћеног сата, док су се остали посетиоци, улазећи појединачно у дворану за преговоре, смештали на софу или у фотеље преко пута. У неколико наврата, поновили су наглас читав овај церемонијал, да би се потом, у пратњи двојице младића из обезбеђења, пребацили у пријемни хол. Ту су имали могућност да се припреме и концентришу на главне ставке будућег разговора. Чинило се да су им биљке, смештене покрај степеништа, као и поред широких стаклених врата што су водила на балкон резиденције, помагале у фокусирању на свега неколико различитих решења и опција. Чекање се прилично одужило. Људи у црном око њих – како се чинило – равнодушно су обављали своје уобичајене дужности.

Стигавши с радија, председник је наложио улазак делегације у кабинет, што се одиграло према претходно утврђеном протоколу. И док су се руковали и позирали службеном фотографу, пребирајући по мислима ко ће где да седне, и, при том, панично заобилазећи фотељу десно од сата, шефица протокола је климнула главом, и један од невидљивих људи у црном је, уневши сервис за чај, гестом подсетио на сатницу разговора. А потом се бешумно удаљио с места преговора. У очекивању почетка конверзације, напетост у ваздуху се подигла толико да су младићи у црном покушали да је зауставе готово тренутним уласком у тзв. *Theta* стање. Уистину, већ у наредном моменту, председничка прилика у фотељи, што је седела недалеко од сата, као да је спавала мртвим сном, ногу опружених испод правоугаоног стола. Дисала је дубоко и равномерно. Једино је поглед био оштар и будан, помаљајући се, попут рефлектора, из сумаглице.

Неуролингвистичко програмирање, метода која је неретко коришћена у оваквим ситуацијама, показала се као прилично ефикасна, поготово онда када је лидер, према најближем представнику делегације, уперио своје прсте, преплетене у форму дијаманта. На столу испред њега, налазила се, такође, двострука „заштита“ – биле су то беле руже и кристална чаша испуњена водом, коју ноншалантно опружени председник није ни дотакао, испијајући, заправо, млаки чај, и то лагано, у малим гутљајима. Занимљиво је да разговор још није могао да започне, а да, при том, нико од преговарача није уживао у тишини. Како је време одмицало, сенке у црном су све чешће улазиле и излазиле из просторије с гримасом упозорења на последице необјашњивог кашњења. И најзад, председник је узео реч, док је усиљена атмосфера и даље притискала његове саговорнике. Јер нико, у ствари, и даље није знао шта је тема разговора, и о чему би, у ствари, требало информисати актуелног политичког лидера који је једноставно лешкарио за преговарачким столом, формирајући око себе лепршави енергетски штит.

Сва је прилика да је ваљало саслушати како ће он формулисати своју председничку поруку, а онда се благо насмешити у знак одобравања или, пак, подићи обрву поводом сумње и евентуалног неслагања. Иако су за разговор имали на располагању свега петнаестак минута, максимум пола сата, није се могла избећи уводна нота, која је била сасвим реторска и конвенционална. На прво питање о временским приликама на путу, политички лидер је добио лаконски одговор даме са свиленастом марамом око врата, која је, уз то, и дискретно кашљуцнула уз гутљај чаја од боровнице. Кратка белешка у штампаном облику, коју је шефица протокола доставила свакоме од чла-

нова делегације на потписивање, тичала се извештаја са терена. Подразумева се да су претходно лобисти, спин-доктори и одговарајуће службе месецима припремали јавност за ову значајну „чајанку“ тј. сусрет на највишем нивоу. Ипак, о предмету разговора сазнало се тек при крају састанка, пошто су се већ довољно раскомотили по софама и фотељама.

Наиме, двојица америчких обавештајаца већ су се налазила у шумама, односно у неприступачном делу планинских обронака обрађиваног региона, испитујући конфигурацију тла, водотокове и кретање гмизаваца карактеристичних за забита планинска подручја. Од локалног становништва, које је било прилично „затуцано“ и неповерљиво према странцима, залуталим у те дивље крајеве Балкана, тачније, уз саму границу с Босном, нису имали одвише користи. Локални травари, ловци и преостали горштаци, углавном су нашироко распредали легенде о верним кобилама, лековитом биљу и меду, те чистој изворској води, што је извирала надомак усамљених заселака. Природне и историјске непогоде, које су се наизменично догађале у овим крајевима, учиниле су их некако тврдим, туробним и релативно ћутљивим у односу на питања од безбедносног значаја за НАТО, државе савезнице, али и неутралне земље попут Швајцарске. Политика је овде била гранична тема између живота и смрти, пројектована на бесконачни хоризонт историјских збивања.

Извесне структуре блиске Вашингтону, захтевале су од председничке фигуре директан одговор. Администрација је, међутим, била још конкретнија у тражењу промптних решења, која су третирана као приоритетна и од огромног значаја не само за ваздухопловне снаге алијансе, већ и за сам Пентагон. Јер, посредством поверљивих контаката с руским обавештајцима, дошло се до података да је у активностима на овом подручју узела учешће и група парапсихолога, обучених за манипулисање оргонском енергијом. Но, велики проблем у раду на терену представљале су дивље животиње – медведи, вукови, као и птице станарице, попут орлова, што су се ту гнездиле. Опасност за теренске службе биле су и змијске врсте поскока и шарки, којима су се резиденти молили три пута годишње, како би сачували себе и своје потомке од нестајања.

Господин председник је на крају своје кратке и поверљиве беседе застао, бришући грашке зноја с видно орошеног чела. Јер, да није било авакса и ултра-модерних комуникационих технологија, ствар би вероватно пропала. Овако, постоје снимци, постоји документација, све је то аналитички перфектно обрађено и маркирано. Али, уређаји за навигацију не могу да детектују ову локацију – док су из „опасне зоне“ само током ове сезоне, нестале све до једне, дивље боровнице, као и неколицина добро обучених специјалаца.

- Сада се поставља кључно питање – рекао је председник нешто повишеним тоном, завршавајући са испијањем чаја – где су нестали наши плаћеници, и како то да уређаји нису успели ништа одређено да региструју?

Момци у црном су потом читав преговарачки тим извели у задње двориште: скинувши им обућу, довели су их до границе резиденцијалног комплекса. Сумрак је обавио шуму, срне су се, узнемирене, растрчале по ловишту.